

Oláh András

LÁZÁLMAINK

az a beszélgetés már örökre befejezetlen marad
mégis a legváratlanabb pillanatban élém
tolakszol – mindegy hogy kezemben pohár van
vagy határidőnapló színházban vagy autóban
ülök beszélgetek valakivel vagy éppen
álomból ébredek – ott vagy bólogatsz
esetleg gyanakvón ingatod a fejed
de egyre kevesebb a szó – az is hártavékony –
hagyod hogy kívülről nézzelek félretegyelek
s hogy visszajátsszalak ötször-tízszer is és figyeljek
a hangsúlyokra a hallgatásokra a csöndre
ami sohasem hatásszünet csak pillanat ami hagyja
térdre rogyini a ki sem mondott szavakat
a hangsúly persze mindig máshová tevődik
eltűntél – itt hagyva kisimult fényeket
felélted tétjeinket s nem emlékszel a holnapra
amit együtt képzeltünk el... hagyod hogy éhgyomorra
kétkedjek és osszam meg veled ezt a huzatos
éjszakát és lássam be: felgyorsulhatok lassíthatok
az idő csak bennem múlik – te örökre ugyanaz maradsz

ÖNZÉSEINK

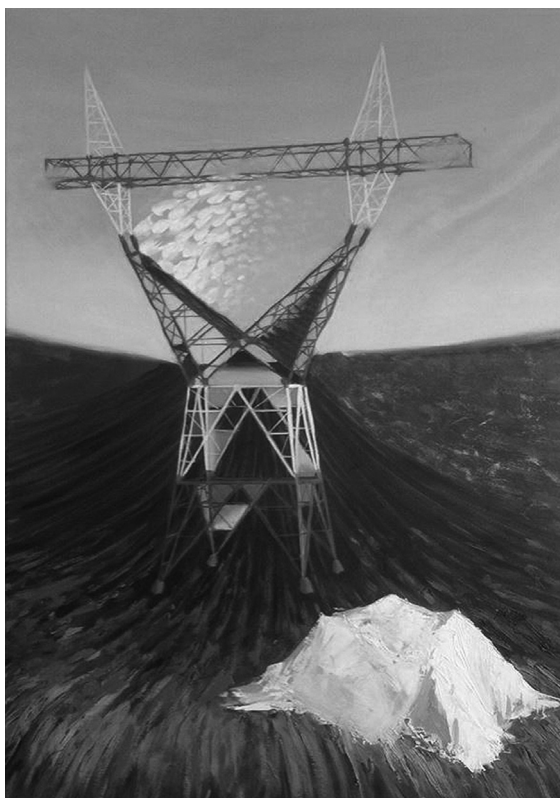
a folyón bucskázó vadkacsákra ügyet
sem vetve baktatunk át a Garasos-hídon
ittasultan kanyarog a szűk sikátor
– fűszeres cipóleves illatát keressük
de megbicsaklik a várakozás öröme:
a Szacs vay-szobor bedesz kázva megtört
fogolyként kapaszkodik állványzatába

s nincs ott a virágáros sem a
híd lábánál – ilyen se volt még –
a színház előtt is feltúrva a tér
valahogy semmi sincs a helyén
olyan ez mint egy szétszórt bélyeggyűjtemény
viseltes kabátjában vacog az ősz
végtelen szorongást zúdítva
a rosszkor szervírozott álmokra
hirtelen elszürkül minden... zápor támad
nedves hajam a szemembe lóg
most ölelni kellene
de érintésed hideg
látom mélybe zuhanni az érveket
kimenteni talán még lehetne
de tudjuk-e átfesteni a horzsolásokat
s kikalapálni a horpadásokat...
gyógyíthatatlan álmok közt
egyensúlyozunk pihegve lázasan
s hiába engeded hogy felismerjelek
elfordulok
nem kereslek tovább
s már leltárjegyzékemben is csökkent
értékű hiányként szerepelsz csupán

GARANCIA

van abban valami pikáns és álomszerű
ahogy ülsz a kávéház teraszán
és kacér pillantásba mosolyba gesztusokba
fordítod a szavakat
nem kell térerő se fül se hang
az elkoptatott nyelv mégis új életre kel
elég egy mozdulat egy érintés egy összevillanás

begyűröm magam a kávéskanál alá
hagyom hogy finoman szürcsölj
ízlelek én is: már ott vagy nyelvem hegyén
végigfutsz az édesebbnél édesebb mezők
között... karodba dőlnek a báméskodó álmok
játszol velem hozzám simulsz
s megmondod hol vagyok...

Közvetítő, 2016